

Arrest

nr. 122 745 van 18 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 6 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 1 augustus 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. VAN DEN BUNDER *loco* advocaat C. VAN MARCKE en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 december 2008 diende verzoeker een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 12 februari 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing werd door de Raad bevestigd bij arrest nr. X van 26 mei 2009.

1.2. Op 3 augustus 2009 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 5 augustus 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en

Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van de tweede asielaanvraag.

1.3. Op 13 augustus 2009 diende verzoeker een derde asielaanvraag in. Op 17 augustus 2009 nam de gemachtigde een beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van de derde asielaanvraag.

1.4. Op 17 april 2013 diende verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 27 mei 2013 onontvankelijk verklaard. Op dezelfde dag werd een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) getroffen waarvan, verzoeker op 14 juni 2013 in kennis werd gesteld.

1.5. Op 19 juni 2013 diende verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 1 augustus 2013 nam de gemachtigde een beslissing waarbij de aanvraag van 19 juni 2013 onontvankelijk wordt verklaard.

1.6. Op 1 augustus 2013 neemt de gemachtigde eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13^{sexies}). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op 12 augustus 2013 in kennis werd gesteld. De motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van P.Y., gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

N.A. (ook gekend als N.M.) (...) nationaliteit Algerije

het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ *2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Op 20.08.2009 nam de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag.*

Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

□ *4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 27.05.2013, hem betekend op 14.06.2013.”*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Ambtshalve wijst de Raad erop dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid *juncto* artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij het onderhavig beroep volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

3.2. Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door gewijzigd door artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2)), wet in werking getreden op 27 februari 2012, luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)”

Er dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Zodoende zal de staatssecretaris of zijn gemachtigde verplicht zijn een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven wanneer, in het desbetreffende geval, één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen van toepassing zijn.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoeker zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bevindt, wat door de verzoeker geenszins wordt betwist.

Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoeker dan ook geen nut opleveren.

Voorts stelt de Raad vast bij nazicht van het administratieve dossier dat tegen verzoeker reeds een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*), werden uitgebracht op 10 juni 2009 alsook bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) op 2 maart 2012 en 25 april 2012 alsook een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13*sexies*) op 4 maart 2013.

Verzoeker stelde geen beroep in tegen de voormelde bevelen van 10 juni 2009, 2 maart 2012, 25 april 2012 en 4 maart 2013, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, waardoor de voormelde bevelen om het grondgebied te verlaten definitief zijn geworden en principieel uitvoerbaar. Vastgesteld dient te worden dat verzoeker er geen gevolg aan heeft gegeven. Dit wordt door verzoeker niet betwist. Bijgevolg maakt het bestreden bevel een herhaald bevel uit, waarvan de nietigverklaring de illegale verblijfssituatie van verzoeker niet wijzigt en voor hem geen nut oplevert omdat de gemachtigde nog steeds de bevelen om het grondgebied te verlaten van 10 juni 2009, 2 maart 2012 en 4 maart 2013 kan uitvoeren, vermits deze bevelen definitief zijn geworden. (cfr. RvS 2 oktober 2003, nr. 123.774, RvS 11 mei 2005, nr. 144.319).

Het betoog van de verzoeker waarbij hij de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht aanvoert, kan geen afbreuk doen aan het hoger gestelde.

3.3. Waar verzoeker verwijst naar zijn verschillende pogingen om geregulariseerd te worden op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950) of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Huidige bestreden beslissing strekt ertoe de illegale verblijfsituatie van de verzoeker vast te stellen. Zij steunt op andere juridische en feitelijke vaststellingen dan een eventuele beslissing inzake de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker verwijst naar zijn laatste verzoek om medische regularisatie van 19 juni 2013, merkt de Raad op dat deze aanvraag op 1 augustus 2013 onontvankelijk werd verklaard, zoals blijkt uit punt 1.5. Het beroep tegen deze onontvankelijkheidsbeslissing werd door de Raad verworpen bij arrest 122 733 van 18 april 2014.

Er dient dienvolgens te worden vastgesteld dat de verzoeker, gelet op zijn grieven, geen wettig belang aantoot bij onderhavige vordering (RvS 15 september 2003, nr. 122.790).

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring zijn gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES